

BAKAR BIDEAN

Bakar bidean mintzul ni,
beeko gai utsak lagarik,
etsira eziña osoan...
Zurbil illuna, giz-otso legez,
datorkit bulzka auzoan.

Ugin zitalak narrastu
ugarriak oi dau inka,
ta zii-bedarrak antsia;
nire arima, aspaldi danik,
oiuz dago eratzia.

Gizarteko maitzurkeri
ta biotz-uskeri baltzak
ondo dakizan gogoak
ezin al ditu albora bota
bizkar ditun lor-saldoak?

Neure miñetan itoa
—iltera doan zezena—,
bidez nabil pentsaketan...
Su-mendia dot biotza blei-blei,
zauri gabeko penetan.

Zuk ez nozu begiratzen;
Zuk, Jauna, itxia ete naz?
Donga jzan ni Zuretako...
Zure naikuna sarri dot uka,
baiña, alan be, ene Jainko!

Bakarti ta ezin etsiz
ibilki, bide zokoan
Gurutzea dot joro...
ta aren begitan, auspaz nazaia,
barrua yat poztu oro.

NEGAR DAGIZU

Negar dagizu guraripean,
samur. Zeru-ertz eguna argituz,
eta zuk —zer dozu?— negarrari.
Zelai urdin aurean mamindurik
orain au igazi ordukoxe,
agur dagiogun alkarri:
argi-izpizko olatu gaiñean
esku zurbillok korapilloturik,
agur-agurka goakioz goian.

Esi ezeak argi-urtika dagoz,
ler-eztandaz lili-aien biziak.
Geunkan oro ez al dozu esana?
Len illa be barriro biztu da.
Damuz, gaitza egin ebenak,
iruntz-istatan dabez niniak.
Alkarri erantzun bearrean,
adi, arren, itz ausi erdiak.

Zerorrek be euri gozatsua dozu
begien ertzean jario eder.
Barruan min dozu, samin gazi,
otzak ezpaitau sortzen zotiñik.
Guzur zintzillak eztau begirik
damu-intz gozotan iñoiz ler-azi.